

בנישת שבת
5:32

מיכאל יצחק מליק ואברהם פלדמן הי"ד
שנפלו עקמיש בקרבות רמת הנילן במהלך מלחמת ים סוף, תל"ד

פרשת בראשית, תשרי תשע"ז שבת מברכין שנה שלושים ושמונה, גלון מס' 1
גין זה יוצא לאור בחסות עיריית רוחות, המתקלה למורת ישראל

פרו ורבו בגשמיות וברוחניות

חול אמרטס, שבונן חביביאה - הקביה אמר לעולמו "די". כלומר, הקביה רצתה ש浑身 יהי מוגבל. הדבר נכון לא רק ביחס לדורו הארך, אלא גם בחוסך עלעלם קון, וזה האיד. האיד הוא בריה מוגבל, יש לו מספר מסוים של איברים ונוסים, וגם כל אחד מהם מוגבל במידותיו ואיoctותו.

אולם, למרות הייתנו איזה עירשות מוחעלים היה יורייך, ומאותר והוא איסופו, גם בדירתה המודעת בעבור ציריך והשיקומו אצלי איזטספה, ולשם כן הוענק לו כוח מוגבל.

אחד הדברים בו ניתן לראות נקודות איסופיות בחרץ שעולמו המוגבל, הוא במצוות "פרו ורבו ומלאו את הארץ" השכינה איסופיותן אין, וכך. בזמנים נצווה זו, ובטענה איד את נחירותה המשנאית, וזה מורה כל להשראת וינו ורביה, הרוי הם משכים אצלים את השכינה איסופיות.

מצוות "פרו ורבו" יאנעה דרי וולות ודל' גשמי. בצל "הטניא" מגלה, שהמשמעת הפימיות של מזבחה זו היא, שהודיע

יעשה עד יהודים גם במנון הרוחות. ככלומר, לקרוב, יורד אחר ערחה ולטוצות, או לקומם באומן מלא וחלם יותר.

וחברת שטרו ורבו"ח היא הטמצואת הרושאית בחרץ, מעידה על חשיבותה ויחודה של מצוה זו. אך, כל יהודי ציריך להשיק מהשכינה ברכה ומושעה בכיר, כדי קלימה במלומות ואף ביד�.

הדברים נכוונים בכלל דור ובכל קוקט, על מנת כמה וכמה בדור שלאו וכן באורך הקודש. אמורתו"ל, אין זו-דו בא עד שיכל המשמעות שאבואר העלינו, ולפי היסמין שבסמוך, או נמנים בדור של עיליקא דטשא. און, החתחוקות בקרים בוצאות "פרו ורבו", ווא צ שעה לפחות זורו התאולין. במירוץ שמנוגוריס באנר ישאל, אשר "טמץ עיין" כי אלקיך בה, פרלאחים השנה ועוד אחריות שעה. ככלומר, הקביה מוטה על הנגט השובי הארץ בוין ואהבת ובוחתון, תוך מאשר על חברת השווים המוגנורים בחרץ לאיך. שבהה זו ואורה לרעד אותו, להדר בקרים בוצאות "פרו ורבו" קיינר שאט וקייר עוז, אף במנון המפשי ווון בוכון הרוחני.

פשוט וברור, שבדיו קיימים את מוצאות מיריה ורביה ברכון, ציריכים להוות תזריזים במניות הביטחון, אשר ה'יתרב' הוא "הן את העשום כל בזבוז, בבן, בחסד ובחריפות", ולהאמין באמונה שלמה בבריה הי"ל, שהקביה איתו מבקש מיהודי "אאל ליפרומס". ככלומר, אם הוא בקש מאטנתו מושהו – סימן הדבר, שכבר דן לנו את הרכז לבצע את. וכאשר יהודים עוסקים במלחו כוח האיגטו בעולם על ידי מיריה ורביה, אין ספק שאף הקביה ישפיע לו מידיה כגד מידה – "ברכה עד בליך".

rab.y@yad-borodman.org.il

לגין זה מוקדש על ידי הרב אברם מוש ועינטו שיינו
לע"ג החותם, האב, ר' שרגא בר' מנשה וב' שורץ ז"ל, כל"ב' כ"ד בתשרי תשנ"ד
ולע"ג הנטמא, מorth רבקה זונגעליק ע"ה בת ר' אברם הלוי ז"ל, כל"ב' כ"ה בתשרי תשע"ט

לגין זה מתבילה תרומה מאת מופת רוטספלד תהי'
לע"ג החל חיות טומאל הי"ד ביר' ברוך וברורה רוטספלד ז"ל
שללה בסערה השמיימה במהלך מלחמות ים הים, כ"ב בתשרי תשל"ד

תנכ"ת

לאורם נלך / עורך: נפתלי יערי

"וְהִי לְבָשֶׂר אֶחָד" (ב, כד)

בין הצדיק הירושלמי - ר' אריה לוי זצ"ל לאשתו ניע, שורה אהבה מופלאה. כאשר חשה אשתו ברגליה, פנו לרופא ור' אריה אמר לו: רגלייה של אשתי כובות לנו. יום אחד, אמרה לו אשתו: מקאה אני בשכנתנו. תמה ר' אריה, מה ראתה אשתו של דודעה עטם קנה מיקיה, שכן באotta אש והיא אותה אשוה?

איש עשיר היה בירושלים, בעל ממון ונכסים. יום אחד ירד האיש מנכסיו, בעלי חובותיו ירדו לנכסיו ויעקלו אותם והאיש נשר בחשוך-כל, עד שנאלץ לעזוב ולגור בשכנתו לר' אריה, שכנותו "משכנון" דولة והונייה. כדי לככל את בני ביתו, נאלץ אותו עשיר לשעבר, לעבד כפועל בין שכנותם בבניינים שנבנו באותה עת.

מופיע ערבית, ומהו השכנים באשותו של אותו אדם, כשהיא יוצאת לבושה במליב בגדיה, מפורכתת ומקושטת, לרוחב. ומהו אשתו של ר' אריה עם אותה עיטה של התהונגה של האשאה.

עמ' אחר, שוחחה אשתו של ר' אריה עם אותה אשאה והתרבר לה פשר הדבר. וכך אמרה לה עצמה אשאה: בעלי חזה לבתו מעבודתו ולובו מופלץ, הוא שהיה עשיר, בעל נכסים רבים והוא עצמוני העסיק עבידים, נאלץ עתה לעבד כפועל פשוט. כיון שראיתו עד כמה דבר שובר את רוחה, החלתו ליפות את עצמי ולהמתין לו בתום עבודת יומו, ברוחב הסמוך ולקיים את פניו בפנים מאירוח ובטח שחוק, כדי לירום את רוחה... אמרה הרובנית לר' אריה: מקאה אני באותה אשאה, כי למדרגתיה לא הגעתי... על פי "איש צדיק היה"

"לפתח חטא רבי" (ד, ז)

הצדיק רבי אליעזר מודזיקוב, בנו של רבבי נפתלי מופשיץ, עשה פעם בילדותו מעשה ילהות, כדרך הילדים. גער בו אביו והוכרו על מעשונו. אמר לו הילד:

"ומה אעשה, הרי יש לי ציר הרע, העומד עלי להס廷ני והוא פיתני". אמר לו אביו:

"אדרבא, ממן תורה ותקח מוסר. הוא היצר הרע נאמן בשליחותו לפותת את האדם ועשה מלאכתו באמונה כאשר ציווה".

השיב הילד:
אבל ליצר הרע, אין יצר רע להסיטו לבב יעשה את תפquitoו, והאדם – לפתח חטא רוחב, והוא היצר הרע המיסito. על פי "סיפוריו צדיקים"

ראש חודש מרחשון יהיה ביום שלישי וביום רביעי הבא"ט
המודד יהיה ליל שני, שעה 3 לפגת בוקר, 24 דקות ב-5 חולקים

חברת המפעצת: הרוב אברם פום, משה רום, נפתלי עיר, יהודה מלך
הערכה בסע אברם כל' ז' בחודש לילדי הראה ווינט, בית שפער, רחובות

טלפון: 054-4233763 08-9412048

www.pirsumah.com/siach

הדף: דף סוף שער. רחובות סל. 08-9475106

אם כל זו, והם שוכנים אחור, בכר רבינו מללה, ששות
היה בדבר" (יאור המות), בראשיתו, כ"ה יוקרא אגדות).
הש מוסרנו על מוחנו אפוא של אגדות, על כן, בהיותו
מדרגונה רוחנית נבואה, אך שמו שלך לנצח. לילה, ואם
שהסביר רבינו יהושע בן עטר:

שיח באור החיים

"אם כל חי"

הרב אבי שיט

"חנוך לנער"

הארוי – על פתח הקרכע עמד, עד יומ ששי".
 פסקו מושך הממציע על הכוון שמכובן אותו רוחחיל,
 הוא הפסקו החסומים את הביראה (ב), (ג) "זינקיך אלקליט אט
 יומ קשביין וויקדשל אטוו, כי בו שבט פטל מלקלנטו אשר פגא
 אלקליט לישוטה". הלא זו סתריה פניה ובינה, אם "ברא" עבר,
 מה נורו "לישוטה" בעדרו?
 אלא, שני טיסטים אלה מוסכרים בדברי הרותמייל. כל
 בבריאה כבדה לאלה המשרדים, כי שטובה בנדודיו זונירא רהצה
 גאנד אט קזקזתַה". הרוי ברד אמר בפרק הקודם (א, ב):
 זונירא אלקליט אוט פאקס בעצמי, פצלס אלקליט זונירא אטוו,
 בר זונירא ברקה זרא אקסם, פטפע, שהארוס כבר נברא; והלה צעפַן
 זוניראי חלשי נאמור זאטס, פסקו (ב): "זוניראי אץץ, קשא צעפַן
 רורי עער צעלפַרין וווע שעה פרי אץץ רצען בו קליפַתן, זונירא
 פאלקם כי טוב", אך אם כך אמרו בפרק ב דברים הפורחים
 זונירא עער זונירא זונירא זונירא זונירא זונירא זונירא זונירא
 נארה, כי זו גונת הדמות"ל" בדברי, אם יעד האדם
 לעבד, בשני המובנים, "עלבד" אתה בamat ומו"ל "לישוטה"
 לתיקון העולם במובנים האמורים של העשיה, לשלב תורה
 בשודה טرس יטמוי – עדרין לא צמת, ובשלישי שכותב צונזא
 עם דורך אוץ, או זו חותבו בשולמו.

כפתלי ערי

זהו חובתו בעולמו?

הORTHOGONAL מוחת את פרק א בספר "טסילון ושרוטס".
משפט: "יסודות החסידות ושלש העבודה והתמייה הוא יתברר ויתגאות אלל האדים מה חובתו בעילמו ולטה צרי ישום מכם ומונמו בכל אשר הוא עמל כל יום חייו".
ויאמר המשפטים את הבריאה (ב, ג): "וירק אלקליט את יום השבעה ויקוד אתו, כי בו שבעת פלק מלקלוקתו אשר פרא אלקרים לשתות". הלא זו סתירה מינית ונינה, אם "ברא" בעבר,

נحو נורו "לשותות" בערבית:
 אלא, שני פסוקים אלה מוסכרים בדבריו הרומיייל. כל
 ביראה נבראה למשח האdam, כפי שטובא במודשוו ויזירא רבתה
 (ז, א). "אם - וזה - ארכין או לאן קדשנה לעשוה בראשות
 אם לאו - ארכון לה, יונש קדרון". מכאן ואילך על האdam
 "לעתשה". על האdam מוצאו מורי חותמו בעמלמו, מורי העיד
 שלשנותנו נבראו כל הכלים יעדומים לשושתו, עולם כלו עמד
 לפקדותו ולשורתו. אם מצא את יעדו, הרי כל השולש כולם
 כדייא לו. אם, חס ושלום, יסתה מחדך, הרי "יונש קדרון".
 נארת, כי זו גונת הדומח'יל בדבריו, אם יעד האdam
 לעבדו, בשני המובנים, "עלבודו" את ה' באמות וגם "לשותות"
 לתקון העולם במובנים האמורים של העשיה, לשלב תורה
 עם דרך אץ, או וזהות העולמו.

עיניהם אדלשטיין

ה הפסיס לתפישת היהודים את חוגנותם בנטושות: בני גוויג'ו חס בשאר אדר, אשר לוקים שווים ואפורים להשתבל בדורותיהם. אך, אין סקסטם להבותם שיש וויה, וויה, ומלא כל אחד - המכונתו ובכלהתו הפיסיות והגופניות, מתחנכים לכון פקידיו ופונקשיוני. ון אמור כוכבים, ון אמור נאות גואן צ'וּן, ון אמור נאות גואן צ'וּן.

על פ' אותו ערךנוinton מלמר, אכן גנו יודעים בכמה
מן נברא העולם, כי ברוח, שהקב"ה יכול היה לבראו
אםיריה אתן, אלא שתוודה מצינה לנו עישור במשה
טמים, כדי לדעתן, שנם עליון לעובדו יתנו מיטים ולנות
שבות. אך אל בנתו, שודוקן רצח החטיא את פניה. יונתן
מכור, שהנהנש מויינגן את הירח הרוע שעשל לראותה על פיה,
הוא עבר בירושה"ג גם אלין.

פרק מן הארץ

פינה
ההקלת

המקדש לאחרים כשאינו יוצא עתה
ג'ו כורטנו (א)

במסכת רת' ראש השנה (כט, א) מובא: "קומי אהבה ברךך
דרבי זיורא: כל הברכות قولך, אף על פי שישנא - מוציאין, וחוץ
טברין וברכת היין, שאמ לאייא - מוציאין, ואם לא צא
- איינו מוציאין".

אם אכן מוחיב במקצתו, איינו יכול להוציא את
חבירו ידי חובת הרכבת והמצווה. ואומרת הנימרא (שם),
שמי שברך זיא זיא דרי חובה - איינו נשבע כיינו מוחיב כלל
אלל שמי שישנא דרי חיבורו. יכול להוציא את חברו, ממש
שיכיל ישראאל ערבון ובעודו. וכיוון שהברך לא זיא - נס
זה הוא כאלול אל זיא, אפסון. ברכות הלחן וברכת היין
איינו יכול להוציאים, ממש שברכות אלו אכן חובה אלא
ברכבות הנהנין, שהרוי מי שאיינו אוכל מהם - איינו צריך
לברך, מפני לא אין בהם דין ערובות והוא יכול להוציא את
חברו (ברור ישיי, שם).

הנימרא (שם) משליכה: "תני רבא. ברכות הלחן של